

Posteguillo, 'imperator' literari

L'escriptor i professor de la Universitat Jaume I de Castelló ha sigut el guardonat amb el prestigiós Premi Planeta amb la seua novel·la 'Yo, Julia'

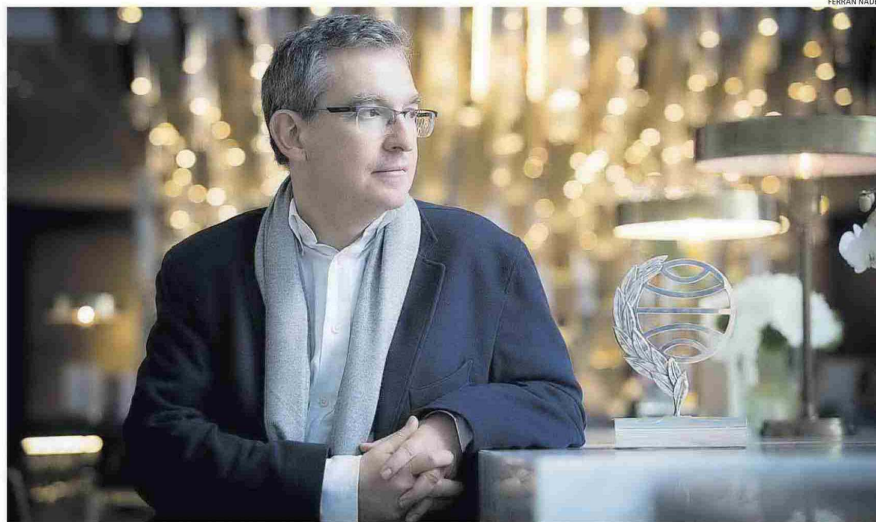
Vaig entrevistar per primera vegada a Santiago Posteguillo fa ja deu anys, el 2008. Jo tot just era un xaval que desconeixia completament la mecànica d'un ofici, el de periodista, que sempre havia mitificat. Com comprendran, els nervis van aflorar durant aquesta conversa, uns nervis que, ho confesso, em segueixen acompanyant cada vegada que he d'enfrontar-me a una d'aquestes trobades.

Vaig agrair llavors, i ho segueixo fent ara, molts anys després, la tranquil·litat i serenitat d'un Posteguillo que sempre he cregut de caràcter introvertit, cosa que resulta xocant si un llegeix les seues novel·les, en les quals sempre hi ha espai per a una bona dosi d'acció i testosterona. Però al que anava. En el nostre primer cara a cara parlàrem de la seua novel·la *Las legiones malditas*, segona obra de la seua trilogia sobre la figura d'Escipió l'Africà. Durant aquesta xerrada ens vam submergir en un món, una època, plena de rigor històric i entreteniment, probablement dues de les qualitats que millor defineixen l'obra de l'escriptor valencià. Sobre el rigor, molt segurament, la seua formació acadèmica sigui la «culpable» d'aquesta precisió historiogràfica d'un temps que segueix fascinant a propis i estranys. Quant a l'entreteniment, recordo que em va dir: «Les meues novel·les són per entretenir. Vindria a ser una mica aquella dita llatina de *Docere et Delectare*, ensenyar delectant».

DOCERE ET DELECTARE

En el nostre segon encontre, el 2016, aquest esperit de delectar ensenyant seguia molt present. Sens dubte, les més de tres mil pàgines que va dedicar a la figura de Marc Ulpi Trajà són un clar exemple de com transportar el lector a una era molt concreta, amb tot luxe de detalls, i aprofundint en una sèrie de personatges que van marcar la història del món actual.

Santiago Posteguillo és un investigador conscienciós i, el que és més important, una ment inquieta que no deixa de plantejar-se qüestions a fets i successos que hem pres per vàlids d'una forma natural sense aprofundir en el veritable *quid* de la qüestió. I és que per a l'escriptor, una de les seues preocupacions, si no la més gran, és que el lector entengui allò que ell està explicant en les seues pàgines. Per aquest motiu li dona tanta importància al control de les dades històriques,

Supervendes. Amb el recent premi Planeta, Santiago Posteguillo s'ha convertit en un dels autors 'best-seller' dels últims deu anys a Espanya.

les fonts... Tot el necessari per oferir el màxim nombre d'escenaris possibles que permeti crear una visió global d'aquestes èpoques passades en què Roma era la protagonista indiscutible.

ROMA

Una de les tantes preguntes que li vaig formular a Posteguillo en l'entrevista de 2016 va ser, precisament, el per què tanta fixació per la Roma antiga. Em va contestar que, per a ell, hi ha una doble vessant que respongui a tal qüestió: la novel·lística i la històrica. A què es referia exactament? Doncs, tal com em va explicar, la vessant històrica és molt important perquè Roma «és el nostre passat i entendre tot el que feia Roma ajuda a entendre qui som, d'on venim i per què som com som, i tant de bo, en saber això, puguem evitar repetir errors en el futur». I des del punt de vista literari, novel·lístic? «Tens una panòpia de recursos dramàtics que és extraordinària. Roma és molt atractiva per treballar com a escriptor», em va dir.

Sens dubte, Santiago Posteguillo ha «ressuscitat» Roma, la seua història imperial, les seues trames i corruptes, els seus protagonistes. En certa manera, podríem considerar al professor de la Universitat Jaume I de Castelló com un dels grans defensors

o baluards d'aquest passat de la cultura llatina des de la literatura. És, també, un dels autors més llegits, estimats i legítims de l'anomenada «novel·la històrica», a l'altura de molts altres estudiosos i amants d'aquesta antiguitat tan convulsa, atraient i encara desconeguda per molts de nosaltres.

El valencià s'ha erigit en un dels grans autors de novel·la històrica de sempre

Amb dues trilogies —sobre Escipió l'Africà i l'emperador Trajà— que han venut milions de còpies a tot el món, sent traduït a diversos idiomes, Santiago Posteguillo es va permetre el luxe de publicar altres llibres que van abordar aspectes totalment diversos als que tenia acostumats als seus seguidors més fidels. Es tracta de *La noche en que Frankenstein leyó El Quijote*, en què repassa alguns dels esdeveniments de la literatura més importants i significatius, desvetllant alguns dels seus secrets més ben guardats; *La sangre de los libros*, on aprofundeix en la història de diversos assassinats, suïcidis, duels, condemes a mort, guerres, eclipsis, vampirs, misteris i judicis que tenen a veure amb la literatura, i *El séptimo círculo del infierno*, un altre recorregut a través dels llibres en què ret homenatge a autors que reivindica, navegant entre viatges, anècdotes, episodis i experiències pròpies.

Aquestes tres obres que acaba d'esmentar, si alguna cosa ens poden dir del propi Posteguillo és, simplement, que és un amant de la literatura, un devot dels llibres i d'aquesta escriptura de la qual brollen universos tan sorprenents com necessaris. Dic això perquè Santiago Posteguillo no és un simple escriptor de novel·la històrica. En les

seues obres hi ha una pulcritud pel llenguatge que ens confirma el seu respecte per la literatura en si. Per a mi, això és de vital importància.

'YO, JULIA'

Potser de la conjunció de la seua passió per l'antiga Roma i per la literatura puguem extreure algunes de les claus per les quals aquest any ha estat mereixedor d'un dels premis més importants de l'escena literària en espanyol. Em refereixo, és clar, a aquest premi Planeta que li ha estat concedit per la seua novel·la *Yo, Julia* i en què, de nou, torna a traslladar-nos a l'èpica d'aquesta Roma d'aventures i conspiracions, d'ambició i poder, de sang i barbàrie.

A *Yo, Julia*, que apareixerà en totes les llibreries del país aquest proper 6 de novembre, Santiago Posteguillo se serveix en aquesta ocasió d'una dona que va decidir el futur de l'Imperi romà. Es tracta de Julia Domna, augusta de l'Imperi que va aconseguir escalar en un món d'homes immersos en la lluita pel poder polític, absolutament convençuts que el lideratge només els pertany a ells. Així, ens trobem amb una novel·la sobre els conflictes de gènere en les esferes de poder, una història que, un cop més, resulta fascinant. ■

Eric Gras